

то я взе, че като ме зацапа съ рибата по лицето, идеше ми да избѣгамъ . . .“

Ванчо въздъхна. Последѣ отново топна перото и продължи да пише:

— „А други пжтъ бѣше ме накарала да опера нѣкакви парцали, бѣше студено, едва си пѣхвахъ ржцѣтъ въ водата, но ги опрахъ; а тя не ги хареса. — „Така ли се перебе, глупакъ!“ ми изрева тя и тѣй силно ме цапна съ тѣхъ, щото парцалитѣ се усукаха на шията ми . . .“

„Пъкъ калфитѣ само ми се смѣятъ. Туку ме прашатъ за ракия на кръчмата и ме каратъ да крадя отъ кжщи кисели кра-

ставици; азъ ги зная гдѣ сж; а господарьтъ, като ме хване, налага ме съ тѣхъ по главата, но то не боли, защото тѣ сж меки и отъ първи удъръ се строшаватъ . . .“

„И ядене нѣма хубаво. Сутринъ и на обѣдъ — сухъ хлѣбъ, а вечеръ — хлѣбъ и пиперь. Господаритѣ ядатъ хубави госби, пъкъ азъ все съмъ гладенъ. И калфитѣ не ми даватъ да кусна отъ тѣхното ястие . . .“